

[Undervisningsministeren.]

som har været drøftet indgående her i dag, har jeg ikke meget at føje til det, der er sagt af de ærede medlemmer hr. Hartling og hr. Helge Larsen. Efter min mening er den diskussion, der nu foregår om det 5-årige gymnasium, i højere grad af formel end af reel karakter. Vi har i dag et 3-årigt gymnasium. Spørgsmålet er, om man skulle indrette sig med et 5-årigt gymnasium, en 5-årig samlet undervisning i gymnasiet. Alle erkender imidlertid, at hvis en sådan undervisning skulle tilrettelægges, måtte alle muligheder holdes åbne for, at børn fra andre skoler kunne komme ind i gymnasiets tre sidste klasser, ligesom tilfældet er nu. Vi har ikke nu en sammenhængende gymnasieundervisning på den måde, at alle, der går i gymnasiet, begynder i første mellem-skoleklasse i gymnasieskolen; vi har en undervisning, som åbner mulighed for, at børn kan komme ind i gymnasiet fra andre skoler, og de gør det i stadig stigende grad. I gennemsnit kommer vel 60 pct. af børnene i gymnasiet fra andre skoler, og alle må erkende, at skal der være realitet i landsbyskolens ligestilling med eksamensskolen, må adgangen til at komme ind i det 3-årige gymnasium ikke gøres vanskeligere, end tilfældet er nu.

Jeg anser det for muligt at have en sammenhængende undervisning for de to realklasser, som gymnasiet får som et led i sit arbejde, men man må naturligvis ligesom nu lægge undervisningen sådan til rette, at der bliver mulighed for indgang i det 3-årige gymnasium udefra. Jeg kan sige, at ved tilrettelægningen af de undervisningsplaner for gymnasiet, som skal udarbejdes, når lovforslagene er gennemført, vil jeg være meget interesseret i, at tilrettelægningen sker på en sådan måde, at undervisningen i gymnasiet bliver en naturlig fortsættelse af undervisningen i gymnasiets realklasser, men uden at der lægges hindringer i vejen for, at børn fra andre skoler kan gå ind i gymnasiet efter anden realklasse. Jeg tror altså, at diskussionen om det 5-årige gymnasium i højere grad er af formel end af reel karakter.

Jeg må måske hertil føje, at den interesse for det 5-årige gymnasium, som der nu gives udtryk for fra konservativ side, er af meget ny dato og i øvrigt heller ikke har fundet udtryk i noget som helst praktisk

forslag. Jeg tror derfor ikke, man skal tillægge denne side af den konservative skolepolitik særlig betydning eller værdi.

Spørgsmålet om tilrettelægning af undervisningsplaner og læseplaner under den nye ordning har været nævnt nogle gange. Jeg har ved de lejligheder, hvor dette spørgsmål har været drøftet, sagt, at jeg ikke anså det for muligt at udarbejde endelige læseplaner eller timeplaner for en skoleordning, hvis ramme man ikke kendte. Derfor har jeg ikke anset det for særlig nødvendigt under sagens behandling at få udarbejdet faste planer, læseplaner eller undervisningsplaner, under en kommende nyordning, og de undervisningsplaner og læseplaner, som jeg på et vist tidspunkt anmodede ministeriets embedsmænd om at forberede, blev da også forberedt med henblik på et lovforslag, der var anderledes opbygget end det i dag foreliggende. I øvrigt er det en misforståelse, hvis man mener, at de pågældende undervisningsplaner, som jeg har anmodet ministeriets embedsmænd om at udarbejde, skulle være udarbejdet efter anmodning fra folketingsudvalget. Der har ikke for mig foreligget en henvendelse fra udvalget om at få disse planer udarbejdet. Jeg har gjort det ud fra min egen interesse for disse spørgsmål — naturligvis interesserer det mig at få undersøgt, på hvilken måde man kan bygge undervisningen op inden for den nyordning, som nu skulle skabes — og det er anledningen til, at jeg anmodede om at få dem udarbejdet.

Det er altså på ministeriets initiativ, de foreligger; det var ministeriet, der bad embedsmændene, undervisningsinspektørerne og statskonsulenten, om at se på disse ting og udarbejde planer, som de skønnede passede ind i den ramme, som nu er ved at blive bygget op. Det er en ganske naturlig ting, at man i et ministerium anmoder sine embedsmænd om at udarbejde og tilrettelægge et sådant sagligt grundlag. Det eneste usædvanlige i denne sag er måske, at disse planer er blevet benyttet over for offentligheden. Det må efter min mening være sådan, at en minister kan forhandle fortroligt med sine embedsmænd om forskellige spørgsmål, og at en minister til brug for interne drøftelser i ministeriet kan stille spørgsmål til sine embedsmænd; det plejer normalt ikke af loyale embedsmænd